

Cartea lui Daniel - Numărul treizeci și opt

Dezvăluirea nestematelor: visul profetic al lui William Miller și restaurarea adevărului

Jeff Pippenger

2024-01-02

În visul lui Miller i-a fost trimisă o casetă de către o mână nevăzută. În vis a fost călăuzit să înțeleagă dimensiunile casetei ca fiind „șase la pătrat” pe „zece inci”. Zece înmulțit cu șase la pătrat este egal cu trei sute șazeci, ceea ce reprezintă numărul zilelor dintr-un an profetic. Lui Miller i-a fost dată o casetă care conținea mesajul pe care trebuia să-l proclame, iar mesajul pe care trebuia să-l proclame era întemeiat pe principiul că o zi, în profeția biblică, reprezintă un an. Casetă era Biblia, iar pentru Miller Biblia trebuia privită în dimensiunea principiului „o zi pentru un an” al profeției biblice.

"În legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu există o cheie care descuie lădița prețioasă, spre satisfacția și desfătarea noastră. Simt recunoștință pentru fiecare rază de lumină. În viitor, experiențele care acum ne sunt foarte tainice vor fi lămurite. S-ar putea ca unele experiențe să nu le înțelegem pe deplin până când acest muritor va îmbrăca nemurirea." Manuscript Releases, volumul 17, 261.

În visul lui Miller, de cuffar era atașată o "cheie", care reprezenta metodologia pe care Miller a fost călăuzit să o aplice.

Cei care sunt angajați în proclamarea soliei celui de-al treilea înger cercetează Scripturile după același plan pe care l-a adoptat Fratele Miller. În mica carte intitulată Priviri asupra profețiilor și a cronologiei profetice, Fratele Miller oferă următoarele reguli simple, dar inteligente și importante, pentru studiul și interpretarea Scripturii:

[Regulile de la unu la cinci sunt citate.]

Cele de mai sus reprezintă o parte din aceste reguli; iar în studiul nostru al Bibliei vom face bine cu toții să ținem seama de principiile enunțate. Review and Herald, 25 noiembrie 1884.

Când Miller a deschis cuffarul, a găsit "tot felul și toate mărimile de giuvaeruri, diamante, pietre prețioase și monede de aur și de argint de orice dimensiune și valoare, frumos aranjate fiecare la locul său în cuffar; și astfel aranjate reflectau o lumină și o slavă egalate numai de soare." Miller a descoperit giuvaerurile de adevăr care alcătuiesc adevărurile fundamentale ale Adventismului. Adevărurile pe care le-a găsit erau "aranjate" într-o ordine desăvârșită și reflectau lumina soarelui.

Miller a așezat apoi adevărurile „pe o masă centrală” și i-a chemat pe toți: „Vino și vezi”. „Vino și vezi” este un simbol preluat din deschiderea pecetilor din cartea Apocalipsei, iar Miller îi reprezintă pe cei înțelepți care înțeleg mesajul lui Daniel desigilat în 1798. Adevărurile pe care Miller le-a așezat pe masă erau adevărurile desigilate din cartea lui Daniel, care fuseseră desigilate de Leul din seminția lui Iuda și urmau să pună la probă generația care era în viață atunci când au

fost desigilate. Din acest motiv, cele patru făpturi vii din Apocalipsă, asociate cu primele patru peceți, împreună cu Miller, au chemat acea generație: „Vino și vezi”.

Și am văzut când Mielul a deschis una dintre peceți, și am auzit pe una dintre cele patru făpturi vii zicând, cu un glas ca de tunet: Vino și vezi. M-am uitat, și iată un cal alb; iar cel ce ședea pe el avea un arc; și i s-a dat o cunună; și a ieșit biruitor și ca să biruie. Și când a deschis pecetea a doua, am auzit pe a doua făptură vie zicând: Vino și vezi. Și a ieșit un alt cal, roșu; și celui ce ședea pe el i s-a dat putere să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se omoare unii pe alții; și i s-a dat o sabie mare. Și când a deschis pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: Vino și vezi. M-am uitat, și iată un cal negru; și cel ce ședea pe el avea în mână o cumpănă. Și am auzit un glas în mijlocul celor patru făpturi vii zicând: O măsură de grâu pentru un dinar, și trei măsuri de orz pentru un dinar; iar să nu vatămi untdelemnul și vinul. Și când a deschis pecetea a patra, am auzit glasul celei de-a patra făpturi vii zicând: Vino și vezi. M-am uitat, și iată un cal palid; iar numele celui ce ședea pe el era Moartea, și Locuința morților îl urma. Și li s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabia, cu foametea, cu moartea și cu fiarele pământului. Apocalipsa 6:1-8.

A fost Hristos, reprezentat drept leul din seminția lui Iuda, cel care a despecetluit cartea pecetluită cu șapte peceți în Apocalipsă, și tot leul din seminția lui Iuda a fost cel care a despecetluit nestematele pe care Miller le-a așezat pe masă, și apoi a proclamat tuturor: „Veniți și vedeți.”

Adevărurile pe care el le-a descoperit au fost ilustrate în mod grafic pe planșa pionieră din 1843, despre care sora White a spus că a fost călăuzită de mâna Domnului, aceeași mână nevăzută care îi adusese lui Miller lădița plină de giuvaeruri. Cele trei sute de planșe produse în 1842 au constituit o împlinire a poruncii lui Habacuc de a scrie vedenia și de a o face lămurită pe table. Masa lui Miller din centrul încăperii sale reprezenta cele trei sute de planșe (table) pe care solii milleriți le-au dus lumii în 1842 și 1843. Acea planșă, împreună cu planșa pionieră din 1850, au fost „tablele” din capitolul doi al lui Habacuc.

„Mărturia unită a predicatorilor și publicațiilor despre A Doua Venire, atunci când stăteau pe «credința de la început», a fost că publicarea graficului era o împlinire a textului din Habacuc 2:2, 3. Dacă graficul a fost un subiect al profeției (iar cei care tăgăduiesc acest lucru părăsesc credința de la început), atunci urmează că anul 457 î.Hr. a fost anul de la care trebuiau datate cele 2300 de zile. Era necesar ca 1843 să fie primul timp publicat, pentru ca «viziunea» să «zăbovească» sau să existe un timp de zăbovire, în care ceata fecioarelor avea să aștească și să doarmă asupra marelui subiect al timpului, chiar înainte ca ele să fie trezite de Strigătul de la Miezul Noptii.” James White, *Second Advent Review and Sabbath Herald*, Volumul 1, Numărul 2.

Oamenii care au început să răspundă la mesajul (nestemate) care a fost ulterior reprezentat pe tablele lui Habacuc erau la început puțini, dar, odată cu confirmarea principiului zi pentru an la 11 august 1840, oamenii „s-au înmulțit până au ajuns o mulțime.”

Chiar la timpul hotărât, Turcia, prin ambasadorii săi, a acceptat protecția puterilor aliante ale Europei și astfel s-a plasat sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit întocmai prezicerea. Când acest lucru a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de corectitudinea

principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și asociații săi, iar mișcarea adventă a primit un avânt remarcabil. Bărbați învățați și de vază s-au unit cu Miller, atât în propovăduirea, cât și în publicarea vederilor sale, iar între 1840 și 1844 lucrarea s-a extins rapid. Tragedia veacurilor, 334, 335.

Atunci mulțimea a început să tulbure nestematele. În acel moment, Miller urmează să identifice împrăștierea nestematei. Termenul „a împrăștia” este unul dintre simbolurile principale ale „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase, iar Miller folosește, în prezentarea visului său, de zece ori, diferite variații ale acestui termen. „Zece” este simbolul unei încercări și indică înțelegerea corectă a semnificației simbolice a nestematei „împrăștiate” ale lui Miller drept o probă profetică pentru cei peste care au venit sfârșiturile lumii.

Respingerea nestematei „de șapte ori” a fost prima nestemată înlăturată de adventismul laodicean, întrucât acesta a eșuat la proba „împrăștierii” lui Moise, care fusese prezentată de Ilie (Miller) în 1863. Din acel moment înainte, nestematele aveau să fie tot mai mult împrăștiate, amestecate cu falsuri și, în cele din urmă, acoperite pe deplin. Acoperirea nestematei prețioase avea, în cele din urmă, să ajungă la un punct în care cofretul (Biblia) avea să fie distrus.

În visul lui Miller există o distincție netă între primele "șapte ori" când Miller întrebuințează cuvântul "scatter" și ultimele trei dați când el folosește acest cuvânt. După ce menționează "scatter" "de șapte ori", el "a devenit cu totul descurajat și abătut și s-a așezat și a plâns."

Înainte ca Hristos, reprezentat drept Leul din seminția lui Iuda, să-și înceapă lucrarea de desigilare a cărții pecetluite cu șapte peceti din cartea Apocalipsei, Ioan a plâns. Atât Ioan, cât și Miller au plâns când au înțeles că cufărul (Cuvântul lui Dumnezeu) fusese îngropat sub giuvaeruri contrafăcute.

Și am văzut, în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie, o carte scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceti. Și am văzut un înger puternic strigând cu glas tare: Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i dezlege pecetile? Și nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, nu a fost în stare să deschidă cartea, nici să se uite la ea. Și am plâns mult, pentru că nu s-a găsit nimeni vrednic să deschidă și să citească cartea, nici să se uite la ea. Și unul dintre bătrâni mi-a zis: Nu plânge; iată, Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit, ca să deschidă cartea și să-i dezlege cele șapte peceti. Apocalipsa 5:1-5.

Odată ce respingerea tot mai accentuată a giuvaerurilor pe care Miller le descoperise și le prezentase lumii a ajuns până acolo încât Biblia (cufărul) a fost distrusă, atunci Miller a plâns.

Am văzut atunci că, printre nestematele și monedele autentice, ei împrăștiaseră o mulțime nenumărată de nestemate neautentice și monede contrafăcute. Am fost puternic mâniat de purtarea lor josnică și de nerecunoștința lor și i-am muștrat și le-am adus reproșuri pentru aceasta; dar cu cât muștram mai mult, cu atât împrăștiau mai mult nestematele false și monedele false printre cele autentice.

Apoi m-am mâniat în sufletul meu trupesc și am început să recurg la forță fizică pentru a-i împinge afară din încăpere; dar, pe când îl împingeam afară pe unul, mai intrau trei și aduceau

murdărie, așchii și nisip și tot felul de gunoaie, până când au acoperit toate adevăratele giuvaeruri, diamante și monede, care au fost toate ascunse privirii. Mi-au sfâșiat, de asemenea, caseta mea și au împrăștiat-o printre gunoaie. Am crezut că niciun om nu lua aminte la înfrustrarea mea sau la mânia mea. M-am descurajat cu desăvârșire și m-am deznădăjduit, și m-am așezat și am plâns.

În acest punct al visului său, cuvântul „scatter” a fost folosit „de șapte ori”. Ultimele trei ocurențe sunt distincte de primele șapte, așezând astfel o semnătură profetică asupra celor șapte împrăștieri, ca simbol al „celor șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase. Al doilea vis al lui Miller, asemenea celui de-al doilea vis al lui Nebucadnețar, identifică în mod simbolic „cele șapte vremuri”.

După cum s-a întâmplat cu Ioan în Apocalipsa, capitolul cinci, când Miller a plâns, omul cu mătura de gunoi (Leul din seminția lui Iuda) a „deschis o ușă” și a intrat în încăpere. Reprezentarea vizuală a Tatălui, care ținea cartea pecetluită cu șapte peceti, pe care nimeni nu o putea deschide și care îl făcuse pe Ioan să plângă, începe la versetul întâi din capitolul patru.

După acestea m-am uitat, și iată, o ușă era deschisă în cer; iar întâiul glas pe care l-am auzit era ca de trâmbiță, vorbind cu mine, și zicea: Suie-te aici și îți voi arăta lucrurile care trebuie să aibă loc după acestea. Apocalipsa 4:1.

Miller a plâns și a văzut o ușă deschisă. "În timp ce astfel plângeam și mă jeleam pentru marea mea pierdere și răspundere, mi-am adus aminte de Dumnezeu și m-am rugat cu stăruință ca El să-mi trimită ajutor. Îndată ușa s-a deschis, și un bărbat a intrat în încăpere, iar atunci toți oamenii au ieșit din ea; iar el, având în mână o perie de curățat, a deschis ferestrele și a început să curețe cu peria murdăria și gunoiul din încăpere." Leul din seminția lui Iuda și omul cu peria de curățat au sosit odată cu deschiderea unei uși, când Ioan și Miller plângeau. Deschiderea unei uși este un simbol al unei schimbări de dispensație.

Alături de Miller, a plâns și s-a deschis o ușă, dar s-a și rugat. „M-am descurajat cu totul și m-am deznădăjduit și m-am așezat și am plâns. Pe când astfel plângeam și jeleam pentru marea mea pierdere și pentru răspunderea mea, mi-am adus aminte de Dumnezeu și m-am rugat cu osârdie ca El să-mi trimită ajutor. Îndată s-a deschis ușa și a intrat în încăpere un bărbat, iar atunci toți cei de acolo au ieșit din ea; iar el, având în mână o perie de curățat, a deschis ferestrele și a început să frece cu peria murdăria și gunoiul din încăpere.”

Rugăciunea care este un reper în istoria zilelor de pe urmă este rugăciunea indicată de Daniel și de cei trei bărbați de seamă în capitolul doi, precum și de Daniel în capitolul nouă. Este rugăciunea din Levitic douăzeci și șase, a „șapte vremi”, pe care cei doi martori din Apocalipsa unsprezece urmează să o rostească atunci când își dau seama că fuseseră împrăștiați. Cei doi martori urmează să repete ceea ce făcuse Daniel în capitolul nouă, când a recunoscut că fusese „împrăștiat” ca împlinire a blestemului lui Moise. Cei doi martori urmează să repete ceea ce Miller a ilustrat în visul său, când a ajuns la punctul în care nestematele lui fuseseră împrăștiate „șapte vremi”.

Când acea rugăciune este însemnată, se deschide o ușă, sosește omul cu mătura, iar încăperea este goală. Mulțimea nelegiuită dispăruse, iar o nouă rânduială sosise. Atunci Leul din seminția lui Iuda, Care are în mână lopata de vânturat, "a deschis ferestrele și a început să măture murdăria și gunoiul din încăpere", iar, pe când "el mătura murdăria și gunoiul, giuvaerurile false și monedele contrafăcute, toate s-au ridicat și au ieșit pe fereastră ca un nor, iar vântul le-a purtat departe."

Ferestrele deschise marchează, de asemenea, o despărțire; căci, pe când gunoiul este scos pe fereastră, cei care au împlinit porunca din Maleahi, care se adresează «preoților» din zilele de pe urmă astfel: «Aduceți toate zeciuielile la casa vistieriei, ca să fie hrană în casa Mea, și încercați-Mă acum prin aceasta, zice Domnul oștirilor, dacă nu vă voi deschide ferestrele cerului și nu voi revărsa peste voi o binecuvântare încât să nu mai fie loc s-o primiți.» Ușa deschisă și ferestrele deschise reprezintă o schimbare de dispensație, care se împlinește în vremea când preoții nelegiuiți sunt înlăturați, iar preoții drepti sunt binecuvântați.

Pe când omul cu mătura începe să-și curățească podeaua, Miller își închide pentru o clipă ochii. „În zarva aceea mi-am închis pentru o clipă ochii; când i-am deschis, tot gunoiul dispăruse. Nestematele prețioase, diamantele, monedele de aur și de argint zăceau împrăștiate din belșug peste tot prin încăpere.” Cele de preț și cele josnice au fost atunci pe deplin despărțite.

Lădița mai mare a fost apoi așezată pe masă, iar giuvaerurile risipite au fost aruncate în ea. "Apoi a așezat pe masă o lădiță mult mai mare și mai frumoasă decât cea dintâi și a adunat cu pumnul giuvaerurile, diamantele, monedele și le-a aruncat în lădiță, până când nu a mai rămas niciunul, deși unele dintre diamante nu erau mai mari decât vârful unui ac." Adevărurile de temelie ale lui Miller au fost apoi reunite nu numai cu Biblia, ci și cu Duhul Profeției, iar acele adevăruri erau mai frumoase și mai strălucitoare decât fuseseră la început.

Pe măsură ce evaluăm vedenia de la râul Ulai în termenii mesajului care a fost desigilat în 1798, trebuie înțeles că unele dintre acele adevăruri au fost limitate de cadrul care i-a fost dat lui Miller. De asemenea, este de așteptat ca, prin urmare, unele dintre acele adevăruri să fie mai ample și mai frumoase, chiar dacă unele dintre ele ar putea părea mici sau minore.

Când adevărurile sunt restabilite, ele sunt așezate într-o casetă mai mare, apoi se face din nou chemarea, nu de către Miller, ci de către Hristos (care este omul cu mătura de gunoi, care este Leul din seminția lui Iuda): «Vino și vezi.» Aceasta indică faptul că tocmai a avut loc o desigilare, iar desigilarea finală este Descoperirea lui Isus Hristos, care are loc chiar înainte de închiderea timpului de har sau, după cum arată Sora White, când a intrat omul cu mătura de gunoi.

M-am uitat în casetă, dar ochii mi-au fost orbiți de strălucirea acelei priveliști. Ele străluceau cu o slavă de zece ori mai mare decât înainte. Am crezut că fuseseră lustruite în nisip de picioarele acelor oameni nelegiuiți care le risipiseră și le călcaseră în pulbere. Erau așezate într-o frumoasă rânduială în casetă, fiecare la locul său, fără vreo urmă vizibilă a osteneții omului care le aruncase înăuntru. Am strigat de mare bucurie, iar acel strigăt m-a trezit. Scrieri timpurii, 83.

Vremea întârzierii și prima dezamăgire au sosit la 18 iulie 2020, iar, din iulie 2023, Leul din seminția lui Iuda rupe pecetea mesajului Apocalipsei lui Isus Hristos. Acea rupere a pecetilor include cartea profetului Daniel, iar noi vom încheia analiza visului lui Miller în articolul următor.

Lucrarea omului cu peria de praf se desfășoară în cooperare cu „preoții înțelepți”, iar lucrarea acelor „preoți”, care sunt cei doi martori din Apocalipsa, capitolul unsprezece, și care sunt oasele moarte înviate din Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, este de asemenea reprezentată prin alte linii ale Cuvântului lui Dumnezeu. Vom folosi câteva dintre acele linii ca martori secundari pentru ceea ce am identificat cu privire la al doilea vis al lui William Miller.

Scripturile sunt date spre folosul nostru, pentru ca să avem învățătură în neprihănire. Prețioase raze de lumină au fost umbrite de nori de eroare, dar Hristos este gata să risipească cețurile erorii și ale superstiției și să ne descopere strălucirea slavei Tatălui, astfel încât să spunem, precum au spus ucenicii: "Oare nu ne ardea inima în noi, pe când ne vorbea pe drum?" Publishing Ministry, 68.